

СВЯТА ИСТИНА

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

**ТЕ МОЖЕХА ДА ЗНАЯТ
МОЛИТВЕН ДОМ
НАЙ-СКЪПИЯТ ДАР**

Свѣта ИСТИНА

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

✓ СПИСАНИЕ "СВѢТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ "СВЕТОВНА БОЖИЯ ЦЪРКВА" В ГЕРМАНИЯ.

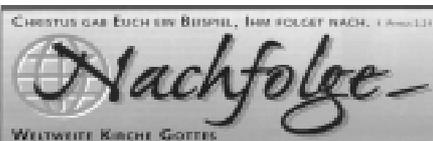
✓ СПИСАНИЕ "СВѢТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

✓ СПИСАНИЕ "СВѢТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung0 WKG

Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Март/Април/Май 2017г., брой 2 Списанието се разпространява безплатно

<i>Те можеха да знаят</i>	4
<i>... за всеки стих от Библията</i>	6
<i>Ноевият ковчег</i>	91
<i>Мит или реалност</i>	2
<i>Пророчества за Христос</i>	
<i>Какво означава чадо Божие?</i>	15
<i>Молитвен дом или...?</i>	1
<i>Защо се страхувате?</i>	6
<i>Най-скъпият дар - животът</i>	18

Псалом 27

Господ е светлина моя и избавител мой;
От кого ще се боя?

Господ е сила на живота ми;

От кого ще се уплаша?

Когато се приближиха при мене злосторници,

Противниците ми и неприятелите ми,
За да изядат плътта ми, Те се спънаха и паднаха. Ако се опълчи против мене и войска, Сърцето ми няма да се уплаши;

Ако се подигне против мене война

И тогава ще имам увереност.

Едно нещо съм поискал от Господа, това ще търся, – да живея в дома Господен през всичките дни на живота си.

За да гледам привлекателността на Господа. И да Го дия в храма Му.

Защото в зъл ден ще ме скрие под покрова Си. Ще ме покрие в скривалището на шатъра Си. Ще ме издигне на канара.

И сега главата ми ще се издигне над неприятелите ми, които ме окръжават; и ще принесе в скинията Му жертва на възклицания.

Ще пея, да! ще славословя Господа.

Слушай, Господи, гласа ми, когато викам; Смили се тоже за мене, и отговори ми. *Когато Ти рече:*

Търсете лицето Ми, Моето сърце Ти каза: Лицето Ти ще търся, Господи.

Да не скриеш от мене лицето Си;

Да не отхвърлиш с гняв слугата Си;

Ти ми стана помощ; недей ме отхвърля.

И недей ме оставя, Боже, Спасителю мой; Защото баща ми и майка ми са ме оставили; Господ, обаче, ще ме прибере. Научи ме, Господи, пътя Си.

И води ме по равна пътека поради ония, които ме причакват. Да ме не предадеш на волята на противниците ми;

Защото лъжливи свидетели са се дигнали против мене, които дишат насилие.

Ако не бях повярвал, че ще видя благостите Господни В земята на живите – бих премалнял. Чакай Господа;

Дерзай, и нека се укрепи сърцето ти;

Да! чакай Господа.

БОГ НЕ СЕ ПРОМЕНЯ

„Защото, понеже Аз Господ не се изменявам, затова вие, Яковови чада, не загинахте“.

(Малахия 3:6)

В Псалом 102:24-27 Христос се моли от кръста: „Аз рекох: Да ме не грабнеш, Боже мой, в половината на дните ми; Твоите години са из родове в родове. Отдавна Ти, Господи, си основал земята, и дело на Твоите ръце са небесата. Те ще изчезнат, а Ти ще пребъдваш; Да! те всички ще овехтеят като дреха; като облекло ще ги смениш, и ще бъдат изменени. Но Ти си същият, и Твоите години няма да се свършат“.

Тези думи „Ти си същият“, описват Божията непроменима същност. Творението ще се промени, но Творецът остава непроменим. В един друг стих, който говори за Божията непреходност е Яков 1:17: „Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре, и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение, или сянка от промяна“.

„Господи на Силите, Боже Израилев, Който седиш между херувимите, Ти и само Ти

си Бог на всичките земни царства; Ти си направил небето и земята“ (Исаия 37:16).

Тази дума „същия“ се среща и на други места, например в Исаия 41:4: „Кой издействува и извърши това, като повика още в началото бъдещите родове? Аз Господ, първият и с последният, Аз съм“.

„Вижте сега, че Аз съм Аз, и освен Мене няма Бог; Аз убивам и Аз съживявам, Аз наранявам и Аз изцелявам; и няма кой да избавя от ръката Ми“ (Второзак. 32:39).

„И сега, Господи Иеова, Ти си Бог, и думите Ти са истинни, и Ти си обещал тия блага на слугата Си“ (2. Царе 7:28).

„Ти си Господ, само Ти; Ти си направил небето, небето на небесата, и цялото им множество, земята и всичко що е на нея, моретата и всичко що е в тях, и Ти оживотворяваш всичко това; и на Тебе се кланят небесните войнства“ (Неемия 9:6).

Бог действа по различни начини в различните периоди от историята на човечеството По времето на невинността, по времето на съвестта и на обещанията, по времето на закона и по времето на благодатта, Той обръща внимание на хората.

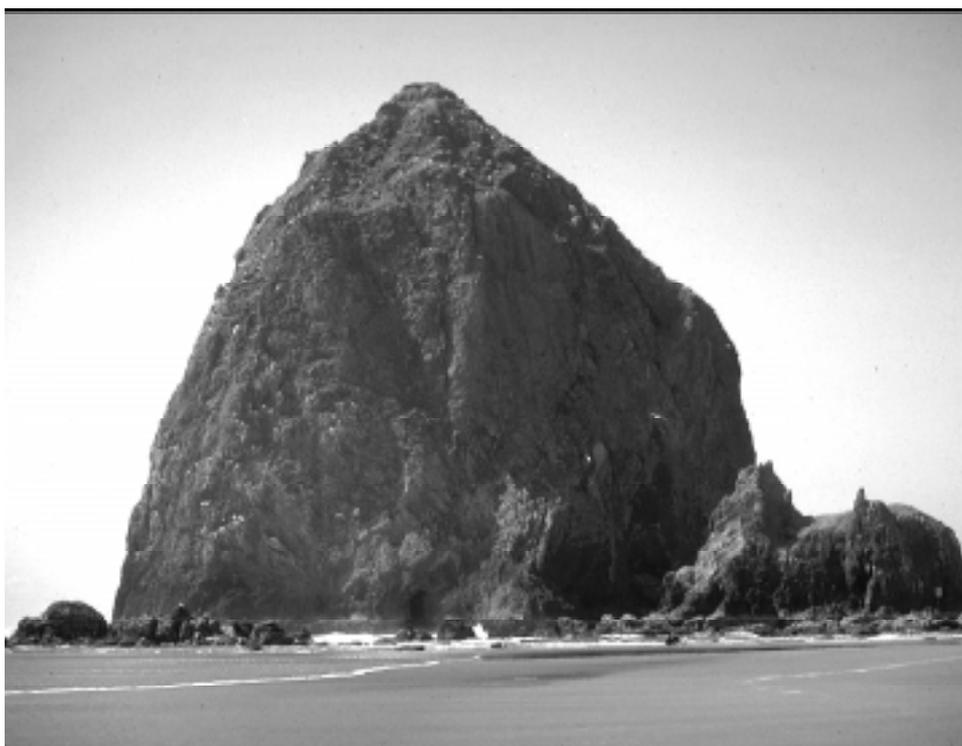
Божият път за спасение обаче остава непроменима, а именно: „по благодат и чрез вяра“.

„Бог не е човек та да лъже, нито човешки син та да се разкае; Той каза, и няма ли да извърши? Той говори, и няма ли да го тури в действие?“ (Числа 23:19).

Бог се разкайва за нещо, но това не променя Неговата същност.

„Разкая се Господ, че беше направил човека на земята, и огорчи се в сърцето Си“ (Битие 6:6).

„Разкаях се, гдето поставих Саула цар, понеже той се отвърна от да Ме следва, и не извър-

ши повеленията Ми. А това нещо възмути Самуила, и той викаше към Господа цялата нощ“ (1. Царе 15:11).

Как може Бог да е непримирим, когато се разкайва за нещо или съжалява за нещо, което е направил?

Според Своята същност Той награждава послушанието и наказва непокорството - това е обективната реалност на Неговото същество. Когато Неговите създания Го почитат с послушанието си, Той ги благославя. Но когато те живеят в грях, т.е. не по неговата воля, Той няма друг избор освен да ги накаже. Ето защо Божието „разкайване“ означава, че Неговите намерения и планове се променят по отношение на тези, чийто характер и държание са се променили. Това изглежда като разкайване или съжаление само от нашата човешка гледна точка.

Бог не се изненадва от промяната на човека. Това което от човешка гледна точка изглежда като „разкайване“ или промяна, е просто действие отговарящо на Неговия характер.

Божията непроменлива същност е истина, тя трябва да остане в душата ни и е източник на страхопочитание, подкрепа и неизмерима утеха.

Ние живеем в свят на непрекъснати промени и разруха.

Божията непроменимост е атрибут на Бога, и е характерен само за Него, ние бихме могли да Му подражаваме - разбира се в мащаб, който е възможен за вярващите. Ние трябва да сме устойчиви независимо от настроенятия си.

Би трябвало да желаем да се променяме към доброто, към оправяне на характера си, но да останем непроменливи по отношение на истината.

Те МОЖЕХА да ЗНАЯТ

Никой от библейските просветени хора по времето на Христос не вярваше, че смъртта е част от мисията на Месия.

На Цветница Христос влезе в Ерусалим, яздйки осел в изпълнение пророчеството на Захария 9:9: „Радвай се много синова дъщерьо; възкликвай, ерусалимска дъщерьо; ето, твоят цар иде при тебе; Той е праведен, и спасява, кротък, и възседнал на осел. Да! на осле, рожба на ослица“.

С това Исус обяви своята мисия като цар на Израил. Хората бяха в екстаз. Размахваха палмови клонки и разстилаха дрехите си пред Него.

Учениците Му бяха убедени, че е дошло времето Той да пре-

вземе трона, побеждавайки римляните и да установи Израел като водач над народите.

След възкресението Си Христос ги укори: „и като почна от Моисея и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките писания“ (Лука 25:27).

Наистина ли старозаветните пророци предричат Месия,

Който ще умре?

Книгата Левит е всъщност книга на законите - не е пророческа. В по-голямата си част говори за ритуалите в еврейския храм, включително за жертването на животни. Законът постановяваше, че израилтянин, който съгреша, трябва да занесе едно животно - обикновено агне или коза - до храма като

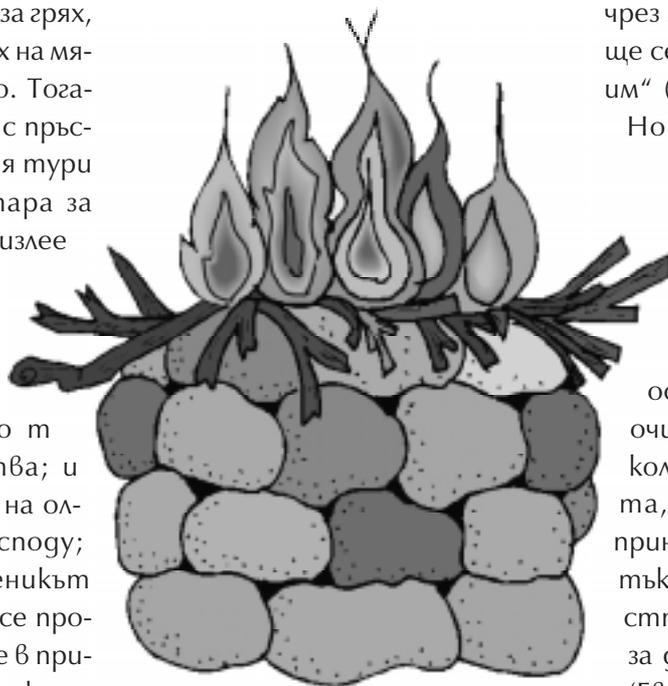
жертва за грѣха. Съгрѣшилият поставяше ръцете си на главата на животното и после *собственооръчно го убиваше*.

Свещеникът намазваше с част от животинската кръв олтара и после животното биваше изгорено: „Ако пък някой от простолюдието съгрѣши от незнание, като стори нещо, което Господ е заповядал да се не струва, та стане виновен, ако му се посочи грѣха, който е сторил, то за грѣха, който е сторил да принесе коза без недостатък; и да положи ръката си на главата на приноса за грѣх, и да заколи приноса за грѣх на мястото на всеизгарянето. Тогава свещеникът да вземе с пръста си от кръвта му и да я тури върху роговете на олтара за всеизгаряне, и тогава да излее всичката му кръв в подножието на олтара. И да извади всичката му тлъстина така, както се изважда тлъстината от примирителната жертва; и свещеникът да я изгори на олтара за благоухание Господу; така да направи свещеникът умилостивение и ще му се прости. Или ако принесе агне в принос за грѣх, то да принесе женско без недостатък; и да положи ръката си на главата на приноса за грѣх и да го заколи в принос за грѣх, на мястото гдето колят всеизгарянето. И свещеникът да вземе с пръста си от кръвта на приноса за грѣх и да я тури върху роговете на олтара за всеизгаряне, и тогава да излее всичката му кръв в подножието на олтара. И да извади всичката му тлъстина така както се изважда тлъстината от агнето на примирителната жертва; и свещеникът да ги изгори на олтара както се изгарят

приносите чрез огън Господу; така да направи свещеникът умилостивение за грѣха що е сторил, и ще му се прости“ (Левит 4:27-35).

Според Божият закон заплата на грѣха е смърт:

„И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще

умреш“ (Битие 2:16-17).

Обаче чрез поставянето на ръцете върху главата а животното, грешникът му прехвърляше своя грѣх и то умираше вместо него.

В едно от най-трогателните и пророчества Исаия прилага този ежедневен храмов обичай за Месия: „Чрез угнетителен съд биде грабнат; а кой от Неговия род разсъждаваше, че биде отсечен отсрѣд земята на живите, поради престъплението на Моите люде, върху които тря-

бваше да падне ударът? И определиха гроба Му между злодеите, но по смъртта Му при богатия; защото не беше извършил неправда, нито имаше измама в устата Му. Но Господ благоволи той да бъде бит, предаде Го на печал; когато направиш душата Му принос за грѣх, ще види потомството, ще продължи дните Си, и това, в което Господ благоволи, ще успее в ръката Му. Ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити; праведният Ми служител ще оправдае мнозина чрез знанието им за Него, и Той ще се натовари с беззаконията им“ (Исаия 53:8-11).

Новият завет изяснява, че смъртта на животното може да донесе само външно очистване: „Защото, ако кръвта от козли и от юнци и пепелта от юница, с които се поръсваха осквернените, освещава за очистването на тялото, то колко повече кръвта на Христа, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти съвестта ви от мъртвите дела, за да служите на живия Бог!“ (Евр. 9:13-14).

Чрез смъртта си на кръста Исус плати възмездие за грѣха - не само за някои хора, но за всички, които приемат Неговия Пътят, Истината и Живота. Затова Йоан Кръстител можеше да го посочи и да каже: „Ето Божият Агнец, Който носи грѣха на света!“ (Йоан 1:29).

Всеки човек е грешник. Всички се нуждаем от някои, които да заплати греховете ни и да ни даде вечен живот. Единствено Исус Христос има това право. Всичко, което трябва да направим, е да Го помолим. □

БИБЛЕЙСКИ СТИХ НА ВСЯКА БУКВА ОТ АЗБУКАТА

”**А**вва, Отче, за Тебе всичко е възможно; отмени Ме с тая чаша; не, обаче, както аз искам, но както Ти искаш”. (Марка 14:36)

”**Б**ивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си”. (Яков 1:22)

”Защото, както тялото отделено от духа е мъртво, така и **В**ярата отделена от дела е мъртва”. (Яков 2:26)

”И рече: **Г**ол излязох из утробата на майка си; гол ще и да се върна там. Господ даде, Господ отне; да бъде благословено Господното име”. (Йов 1:21)

”Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте; **Д**аром сте приели, даром давайте”. (Матей 10:8)

”Защото има само **Е**дин Бог и един ходатай между Бога и хората, човекът Христос Исус”. (1. Тимотей 2:5)

”И Духът и невестата казват: Дойди. И който чуе, нека рече: Дойди. И който е жаден нека дойде. Който иска, нека вземе

даром водата на **Ж**ивота”. (Откр. 22:17)

”Но **З**наем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение”. (Римляни 8:28)

”**И**стина, истина ви казвам, Който вярва в Мене има вечен живот”. (Йоан 6:47)

”Защото истина ви казвам: Докле премине **Й**ота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне”. (Матей 5:18)

”**К**ой е оня, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога, и Който ходатайствува за нас?” (Римляни 8:34)

”**Л**юбовта дълго търпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите дарби, обаче, пророчест-

ва ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще се прекрати”. (1. Кор. 13:4-8)

Много са неволите на праведния; но Господ го избавя от всички тях”. (Псалом 34:19)

Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! ще ти помогна. Да! ще те подпра с праведната Си десница”. (Исая 41:10)

Отказвай се от всички (Им. Евр. 1:6) и не се отвращай

”А те казаха: **П**овярвай в Господа, Иисуса Христа, и ще се спасиш, ти и домът ти”. (Деян. 16:31)

Радвайте се всякога в Господа; пак ще кажа: Радвайте се”. (Филимон 4:4)

”И **С**ловото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина”. (Йоан 1:14)

Тръгвай (Матей 6:33) Нековова царство

Уага неговата (Псалом 37:3) и ще се радва

”Слепи **Ф**арисеино! очисти първо вътрешността на чашата и блюдото, за да бъде и външността им чиста”. (Матей 23:26)

Хвалете Господа, защото е благ Господ, пейте хваления на името Му, защото това е угодно”. (Псалом 135:3)

”Ако устоим, то ще и да **Ц**аруваме с Него; ако се отричаме от Него, и той ще се отрече от нас”. (2. Тим. 2:12)

Човек не може да ходи в правдата си (Притчи 11:17)

”А ние, като сме от деня, нека бъдем трезвени и нека облечем за бронен нагръдник вяра и любов и да турим за **Ш**лем надеждата за спасение” (Солунци 5:8)

Щедро ще и да

”А той ги погледна и рече: Тогава що значи това, което е писано: “Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на **Ъ**гъла?” (Лука 20:17)

(Псалом 118:22) първият (Коринт. 12:12)

Юростта е жестока и гневът е като наводнение, но кой може да устои пред завистта?” (Притчи 27:4)

ПОКАЯНИЕ

Често под покаяние се разбира „съжаление“. Някой съжаляват, че са извършили това или онова, груги, че са болни, трети, че нещо струва скъпо. Четвърти съжаляват, че хората не мислят като тях. Покаянието е нещо различно от съжалението. То означава ПРОМЯНА В МИСЛЕНЕТО и това достига до сърцето на предмета на покаянието - греха.

Нека чуем какво казва Бог за него:

Покаянието е за всеки. Библията казва, че е за „всички човеци навсякъде“. Думата „всеки“ не остава място за изключения.

Думата „навсякъде“ означава, че няма изключения нито за местожителство, нито за раса.

Бог ти казва: Покай се за греховете си!

Покаяние означава ОТКРИВАНИЕ. Ти трябва да застанеш пред Бога открито и честно. Без извинения, без прехвърляне на вината на друг, без смекчаване на обстоятелствата.

Цар Давид, когато извършва прелюбодейство, решава да скрие вината си и дори урежда смъртта на съпруга на онази жена. Но нищо не може да се скрие от Бога.

Накрая той се покайва: „Съзреших против Бога“. Давид е знаел, че прелюбодейството е грях против Бога.

Или нека вземем притчата за блудния син. Той разпиява парите си с разпуснатия си живот и накрая остава без всякакви средства. Когато идва на

себе си, той признава: „Съзреших против небето...“ Осъзнава, че това, което е вършил е грях.

Покаянието винаги е НАСОЧЕНО КЪМ ЕДНА ЛИЧНОСТ - към Бога.

Давид вижда извършените от него грехове, като извършени срещу Бога.

Покаянието не е случайно хрумване. Божията благодост ни води към него. Някои мислят, че ако Бог веднага би наказал хората за греховете им, то те веднага биха се покаjali. Но не е така. Божията добротa и дълготърпение водят човеците до промяна на мисленето.

Покаянието ИМА СВОЯ ИЗХОД. То не е краят. Човек може да се покайва през целия си живот и пак да пропусне вратата към небето. Ето защо Библията казва: „...да се покаят и да се обръщат към Бога...“ (Деян. 26:20).

Не към някой добър човек, не към някоя църква, а лично към Бога.

Никой не може да прощава грехове освен един Бог.

Покайте се и повярвайте в благовестието!

Благовестието не е да водиш добър живот и да помагаш на другите. Благовестието се отнася до това, което Христос е направил. Той е страдал за греховете ни. Праведният за неправедните - за да ни приведе при Бога. Ти трябва да се облегнеш на този факт, да повярваш, че той е сторил това за

теб, а заради това, че си един „добър човек“. Защото „добър“ е относително понятие, а Божият мярка е „свят“.

Покайте се и се обърнете към Бог! Промяната в мисленето трябва да доведе в промяна на посоката в живота ти, до промяна на действията ти. Ако това не се случи, значи изобщо не си се покаял.

Покаянието е ЗАПОВЕД!

Бог го заповядва. Той е този, който ще съди света с правда и по тази причина Той заповядва на всички човеци „навсякъде да се покаят“. В съдният ден ще е късно Библията казва: „Ето днес е спасителен ден“, защото ние не разполагаме с утрешния.

Покаянието ИМА ПОСЛЕДСТВИЯ и в двата случая. Ако не се покаеш ще погинеш. Христос кани грешниците да се покаят. Той кани и теб. Спомни си за Давид. Той се е покаял, той е изповядал греховете си пред Бога. И той говори за последствията: „Признах греха си пред Тебе и беззаконието си не скрих. Рекох: ще изповядам на Господа престъпленията си; и Ти прости вината на греха ми“.

Моли се за прошка!

ПОКАЯНИЕ

Деян. 3:19; Деян. 17:30; Деян. 17:30-31; Деян. 20:21; Деян. 26:20; 2 Царе 12:13; Лука 15:18; Римл. 2:4; Марка 1:15; 1. Петр. 3:18; 2. Кор. 6:2; Матей 9:13; Псалом 32:5.

НОЕВИЯТ КОВЧЕГ

„В тоя същи ден влязоха в ковчега Ной и синовете Ноеви: Сим, Хам и Яфет, и Ноевата жена, и с тях трите му снахи... И които влязоха, мъжки и женски от всяка твар влязоха, според както Бог му бе заповядал; и Господ го затвори вътре“. (Битие 7:13,16)

Библията може да се сравни с величествена симфония, в която изобилие от звуци обгражда една простица поема. Тази тема зазвучава още в началото на Библията.

Историята за потопа започва с думите: „И рече Бог на Ноя: Краят на всяка твар се предвижда от Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изтребя заедно със земята“. Това е едната част от темата:

Божият гняв и съд

Бихме могли да очакваме, че след това оповестяване веднага ще настъпи Божият съд. Но вместо него Бог прави грижлива подготовка за спасяването на Ной и близките му. Той казва на Ной да построи огромен ковчег, нещо като плоскодонен кораб. Това е друга част от темата:

Спасението

Тя преминава през цялата Библия, от началото до края - съд и спасение.

Ако отворите последната книга от Библията, ще намерите едно ужасно описание на края на този свят. В нея обаче звучат хвалебствени песни за спасените. А какъв ли е ковчегът, чрез който са били избавени те?

Това е Голготския кръст. И така, Ноевият ковчег е преобраз на кръста.

Разглеждането на Ноевия ковчег би осветлило въпроса за кръста на Исус Христос.

Спасителният ковчег:

Неуместен за времето си

Нека си представим Ной, който строи огромният кораб насред полето. Хората идват и любопитстват: „За какво правиш това?“ Той отговаря:

„За спасение от Божия съд“. Тогава хората се усмихват снизходително: „Що за отживелици? Та ние живеем в напреднало време, в което такива примитивни представи, като Божието наказание и съд са отдавна отречени!“

Днешният мироглед е толкова прогресивен, че само можем да се засмеем на подобни идеи!

И така, ковчегът е изглеждал като спасение от някаква несъществуваща опасност, т.е. неуместен в онзи момент.

По същият начин стоят нещата с кръста на Христос. Какво означава спасението чрез кръста във време, в което хората изобщо не се боят от Бога и са „надраснали примитивната“ представа за Божия гняв? Нима кръста спасява? Ще ви спаси ли от атомните бомби? От глада? От студа?

Не! Но той ще ме спаси от последствията на моите грехове, от моята вина, от ада, от дявола, от Божия гняв.

Тук съвременния човек се усмихва състрадателно, мислейки си: че всичко това са несъществуващи опасности.

Апостол Павел казва на свой ученик: „проповядвай словото, настоявай на време и без време, избличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване“. Времето е винаги неподходящо на спасителния Ноев ковчег, защото хората от всички времена считат Божия гняв за измислена опасност.

2. Сигурността на ковчега

„...Тогава всичките извори на голямата бездна се разпукаха и небесните отвори се разкриха... Водите се усилваха твърде много на земята, така че се покриха всичките високи планини, намиращи се под цялото небе... И всяка твар, която се движеше на земята умря... И водите се застояха по земята сто и петдесет дни“.

Каква зловеща тишина след страховитите съ-

бития! Какъв прекрасен образ за кръста на Спасителя!

Който се остави да бъде изобличен от Божиите закони за своето безнадеждно зло сърце, който се откаже да говори в своя защита, който се признае за напълно виновен пред Бога и след това приеме с послушна вяра Исус за свой Спасител и Помирител с Бога, който повярва, че Той оправдава грешника - който измине искрено определения от Бога път на спасението, той ще бъде приет в Ноевия ковчег. Той ще е на сигурно място и ще има мир с Бога. Ще знае, че е избавен от Божия гняв и Неговия съд. Той може да пее заедно с нас 46-ти псалом.

„Затова няма да се уплашим, ако би се и земята поклатила, и планините се преместили всред моретата, ако и да бучат и да се вълнуват водите им, и планините да се тресат от надигането им... Господ на Силите е с нас; прибежище е нам Якововият Бог“.

Да, светът ще бъде унищожен от Божият съд. Той ще се удави в морето на своята вина и ще изгори в пламъците на гнева. В книгата Исая 33 е казано за Божият град:

Народът, който живее в него ще намери прощение на греховете си.

Колко сигурен Ноев ковчег ни предлага Бог чрез кръста!

3. Решението свързано с ковчега

„И поради водите на потопа влязоха в ковчега Ной, синовете му, жена му и снахите му с него“. Следва едно странно изречение: „и Бог го затвори отвътре...“

Какво означава това?

Тук сам Бог показва разликата между вътре и вън. Ной беше спасен и не можеше да излезе. А другите бяха изгубени и ковчегът не можеше вече да ги приеме.

„Бог го затвори отвътре...“ Това го има и при новозаветния „Ноев ковчег“ - КРЪСТА.

В един момент ние ясно трябва да се решим за Господа. Това е нашата крачка. Но идва блажения час, когато Бог прави Своята крачка и затвора вратата зад нас. Павел изразява това така: „Така самият Дух свидетелствува заедно с нашия дух, че сме Божи чада“.

Тогава човек може да е сигурен за спасението си. Ние можем да преживяваме борби, поражения, трудности, но никога не можем да загубим спасението си.

Бог ги затвора вътре.

Това означава, че тези вън не са могли повече да влязат. Може би там е имало познати на Ной, които са си спомнили за него, когато потопът връхлетя, качили са се на плуващи предмети и може би са чукали по ковчега. Но той е останал затворен

за тях и бурята ги е потопила в бездната.

Познанството ни с християни няма да ни спаси. Ние трябва сами да влезем в спасителния ковчег.

Сигурно е имало и хора, които са участвали в строежа на Ноевия ковчег. О, как ли са чукали, за да ги чуят! Но... са загинали.

Когато настана потопът, ковчегът изведнъж стана подходящ за времето си.

А който е мъдър, ще разбере, че и в днешно време няма нищо по-важно от смъртта на кръста на Исуса Христа!

„Спасителният ковчег“ на Христовия кръст все още е отворен за всички нас!

ИЗ ДЪЛБИНИТЕ

Недей, Христе, до мен се доближава -
ще си окаляш святите нозе.

Аз блато съм от грозни грехове,
но моля Те, недей ме отминава!
Поспри при мен. В молитва искам аз
да Ти разкажа как живея в мрака,
дя езповядам всяка своя страст
и всеки грях. Нали за туй Те чаках!
Ти виждаш ме лежа самин в калта,
измъчван и гонен от съвестта,
безпомощен, зловец и неподвижен,
без истински другар,
без верен ближен...

Защо, защо в безумие сгреших?
Защо греховната отрова пих?
Аз някога бях чист като цветята
и светъл като въздуха над тях.
Но днес съм гнусен червей във земята
и валям се във кал и тъна в грях.
Нечисто блато съм, уви...
А ето, и аз усещам естрем към небето,
и както луковиците в пръстта
към слънцето стремят се в пролетта...
Но как реши да дойдеш в моя мрак?
Аз чудя се на погледа Ти благ.
Топя се в срам
пред Твойта обич свята,
че оскверних небето и земята.

И чакам да ме стряскат Твоите мълнии,
та Твоят съд над мен да се изпълни.
А Ти ме гледаш с толкоз доброта...
И мене ли обхващаш в любовта?
Ах, Ти Си чудесен... близък и далечен
Човек Божествен и Бог човечен...
В безсънни нощи често покрусен
очаквах Те да минеш покрай мен.
Сред грехове се не веднъж опомнях

и Твоят лик страдалчески си спомних.
Пред Твоите нозе аз тихо плачех
самин, притулен в сенките на здрача
и чувах как ми шепнеше с любов,
че всичко да простиш Си пак готов,
от злото стига сам да се обърна
и в Твоите обятия да се завърна...

Ти днес ме пак огря като зората...
Не зная как да Ти благодаря!
Спасителю, жестоко грях ме мъчи.
Затуй духът ми е тъй отдалечен,
когато моят ден залязва вече,
от дълбините на сърцето болно
със Теб да поприказвам във молитва!
Ти Слънчице, на нашите души,
погрей и мойто блато присуши!
Аз виждам чудеса около мен
да стават всеки Божий ден:
От висините сини, ниобятни
на слънцето сиянията златни
в блатата мръсни без погнуса слизат,
а после парите възлизат в небесата.
Нима калта
издига се към Твойта висота?

О, не тук долу тинята остава
към синия лазур се устремява
пречистена кристалната вода!
Във моята безпаметна беда
Ти направи подобно чудо с мен.
Смили с над духа ми осквернен.
Чуй мойта грешна от сърце молитва
и както от калта към Теб политна
водата бистра - без нечистотите,
така от мойто блато, от калта
душата ми простена
издигни към Своите лазурни висини!

Възкресението МИТ ИЛИ

“А тия са написани за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и,

Възкресението на Исус Христос - доказателство за Неговата божественост и основа на християнската вяра.

Никой основател на религия не е възкръснал. Буда, Конфуций, Лао -Дзи, Мохамед са останали в гробовете си. Това, което придава във висша степен изключителен и божествен характер на християнската религия е, че нейният Основател е разкъсал връзките на смъртта.

Какви доказателства имаме за възкресението на Христа?

Победата Му над смъртта е основата на християнството. Ако Исус Христос не е излязъл жив от гроба, цялата вяра на християните би се сгромолясала повличайки в разгрома си и надеждите за бъдещо спасение. Това е заключението, до което достига и апостол Павел: „и ако Христос не е бил възкресен, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра. При това, ние се намираме и лъжесвидетели Божии; защото свидетелствувахме за Бога, че е възкресил Христа, Когото не е възкресил, ако е тъй, че мъртвите не се възкресяват; защото, ако мъртвите не се възкресяват, то нито Христос е бил възкресен; и ако Христос не е бил възкресен, суетна е вашата вяра, вие сте още в греховете си. Тогава и тия, които са починали в Христа, са погинали. Ако само в тоя живот се надяваме на Христа, то от всичките човеци ние сме най-много за съжаление“ (1. Кор. 15:14-19).

Няма съмнение, че тази надежда съществува. Павел потвърждава с голяма сила: „Но сега Христос е бил възкресен, първият плод на починалите“ (1 Кор. 15:20).

С други думи Неговото възкресение е прелюдията, залогът, гаранцията за нашето възкресение.

Това убеждение на апостола е така дълбоко, че той отдава на нашето спасение и на вярата в Христовата победа над смъртта: „Ако изповядаш с устата си, че Исус Христос е Господ и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш“ (Римл. 10:9).

Чрез своето възкресение Христос доказва, че е наистина Божии Син, както твърди. Той дава най-убедителното доказателство за Своята Божественост. Това върховно чудо оправдава факта, че Неговите ученици Му отдават поклонение като на Бог. То е най-непоклатимото доказателство аз личната намеса на Бога в историята на човечеството.

Сигурността на факта

След смъртта на своя Учител учениците са дълбоко обезкуражени. Вярата им е разтърсена от тежката криза. Няколко дни по-късно Христос възкръсва. Колкото и страхливи да са били в началото, толкова са твърди и одухотворени от един неукротим кураж, след като Христос излиза жив от гроба.

На какво се дължи този обрат?

Как съмнението се превръща във вяра? Как тези хора, укрили се в Ерусалим при разпятието, само след няколко дни стават герои готови на мъченичество?

Как се стига до там, че да повярват в такова събитие? Какво е станало в душите им? Трябва да е нещо от изключителна важност, за да ги разтърси толкова дълбоко.

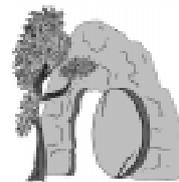
То полага на непоклатима основа тяхната вяра и то до такава степен, че апостол Петър публично обвинява пристигащите свещеници: „Израилтяни, послушайте тия думи: Исуса Назарянина, мъж засвидетелствуван между вас от Бога чрез мощни дела, чудеса и знамения, които Бог извърши чрез Него посред вас, както сами вие знаете, Него, предаден според определената Божия воля и предузнание, вие разпнахте и убихте чрез ръката на беззаконници... Тогава Исуса Бог възкреси, на което ние всички сме свидетели“ (Деян. на ап. 2:22, 24,32).

Без възкресението и явяването на Христос всичко би приключило на Голгота. Но след възкресението Му започна всичко.

Христос се яви

Текстовете събрани от евангелията, от Деяния на апостоли и от 1. Коринтяни, позволяват да направим списък на десетина явявания на Христос след

на ИСУС Реалност

като вярвате, да имате живот в Неговото име“ (Йоан 20:31)

1. Най-напред се яви на Мария Магдалена в неделя сутринта близо до гроба и й заръча да извести на учениците Му за това събитие (Йоан 20:11-18).

2. Малко по-късно спря святите жени, които бързаха към Ерусалим. Те току-що са напуснали гроба със смесени чувства на удивяваща се вяра и радост, незнаейки какво да мислят. Заповяда им се да кажат на учениците Му, че ще отиде в Галилея. (Мат. 28:8-20).

3. В следобед на същият паметен ден вървя пред двама от учениците си отпозволили се за Емаус. Виждайки тяхната тъга и съмнение, Исус ги укори за мундите им сърца и вяра, и им обясни всичко, което е казано за Него в Писанията (Лука 24:13-35).

4. Вечерта на същия ден Той се яви на учениците Си, които са събрани в Ерусалим в отсъствието на най-скепично наст-

роения от тях Тома. За да ги убеди, че не е призрак им разреши да Го попишат и яде с тях.

(Йоан 20:19-23; Лука 24:36-42).

5. Осем дни по-късно Исус ги срещна на същото място. Този път там е и същият Тома, който заявява: „Господ мой и Бог мой!“ (Йоан 20:28).

6. След известно време, когато учениците са вече в Галилея на срещата, определена им от техния Господ, Той се яви на седем от тях край брега на Тивериадското езеро. Това е третият път, когато след възкресението Си разговаря с група вярващи (Йоан 21:1-24).

7. Явява се на Петър: „Господ наистина възкръснал и се явил на Симона“ (Лука 24:34).

8. Явява се на Яков. Но за тези две срещи няма никакви подробности.

9. Случаят с най-голям брой хора, срещали се с Исус Христос след възкресението Му е на Галилейската планина. Сигурно това е Неговото явяване споменато от Павел, на което присъстват не само единадесетте ученици, но и повече от петстотин вярващи.

„Защото първо ви предадох онова, което и приех, че Христос умря за греховете ни според писанията; че бе погребан; че биде възкресен на третия ден според писанията; и че се яви на Кифа, после на дванадесетте, че след това се яви на пове-

че от петстотин братя наведнъж, от които повечето и досега са живи, а някои починаха; че после се яви на Якова, тогава на всичките апостоли“ (1. Кор. 15:5-7).

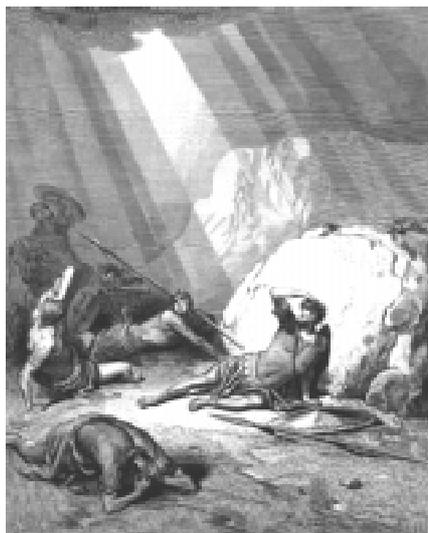
„А единадесетте ученика отидоха в Галилея, на бърдото, где-то Исус им определи“ (Матей 28:16).

10. На четиридесетия ден след възкресението Си, Той се срещна със Своите апостоли на Маслинената планина - оттам гледа града и хвърля последен поглед към склоновете. Така, малко преди да се възнесе на престола на славата, Той се обръща към учениците си и им дава върховното обещание: „Не е за вас да знаете години или времена, които Отец е положил в Собствената Си власт. Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.

И като изрече това, и те Го гледаха, Той се възнесе, и облак Го прие от погледа им“ (Деян. 1:7-9).

11. Приблизително четиридесет години след възнесението Си Христос се явява на Савел (по-късно апостол Павел) по пътя от Ерусалим за Дамаск.

Това е денят, в който най-свирепият гонител на Христовата църква се обръща към Христа.

Броят и достоверността на свидетелите

Броят на свидетелите на Христовото възкресение е впечатляващ - повече от петстотин души Го виждат, разговарят и преживяват с Него незабравими часове.

Исус е заобиколен в живота Си, в смъртта Си и във възкресението Си от истинско изобилие на свидетели, чийто показания църквата е съхранила през вековете. Честността и искреността на да хора отстъпват единствено пред неопровержимото доказателство на личното присъствие на Христа, Който носи белезите на разпятието и остава да видят раните Му, го-

Ако апостолите Петър и Йоан днес можеха да задават въпроси, непременно биха попитали: Как могат войниците да казват, че ние сме откраднали тялото, докато са спели?

Ако са спели, откъде знаят, че сме ние? И как бихме могли да го направим толкова тихо, че да не събудим ни един от тях?

А ако действително са спели, защо свещениците не ги обвиниха пред Пилат за това тежко престъпление? Всеки страж хванат да спи се осъжда от римския закон на смърт.

Защо свещениците не ни осъдиха, след като би трябвало ние да сме счупили официалния римски печат на гробния камък?

Ако използваме съвременни представи...

Тялото на Исус - това е веществено доказателство заключено в желязната каса, ключ от която има единствено следователят.

Пилат не се съгласява да даде на собственика на гроба (Йосиф от Ариматея) позволение да погребее Христос, без да се увери със сигурност от свидетелството на стотника, отговорен за разпятието в ефективната смърт на осъдения.

Римският военачалник потвърждава смъртта Му, след като един от войниците с точен удар пробоща сърцето на Галелиянина. Не може да остане жив след такава интервенция. Следователно от кръста снемат един истински труп.

Единствено възможен отговор на тайната на празния гроб е чудото на възкресението.

Гранитът, запечатаният камък, римската стража, празния гроб, добрите чувства и искреността на свидетелите, мълчанието на свещениците и всичко това са неоспорими доказателства, по-

ВЪЗКРЪСНАЛИЯТ ХРИСТОС

Истина за:

истината, любовта и живота

Христос възкръсна!

Това означава, че истината е по-силна от лъжата.

Христос възкръсна!

Това означава, че доброто е по-силно от злото. Силите, които са разпънали Христос са силите на злото.

Христос възкръсна!

Това означава, че любовта е по-силна от омразата. Именно злобната омраза е причинила Христовата смърт.

Ако не би имало възкресение, това би означавало, че човешката омраза е успяла да победи Божията любов.

Възкресението е триумфът на Божията любов над всичко, което омразата може да причини. Христос възкръсна!

Това означава, че животът е по-силен от смъртта. Възкресението доказва, че смъртта не може да елиминира Божия дар - живота.

Христос възкръсна!

Това означава, че Бог дава сила на вярващите да живеят победоносно.

Христос възкръсна!

Това означава, че Бог ще запази самоличността на онези, които умират, преди Христос да се е върнал втори път.

Христос възкръсна!

Това означава, които са заспали в смъртния сън, ще живеят отново. Понеже Писанието нарича Христос “първият плод на починалите” (1. Кор. 15:20), Неговото възкресение обещава и илюстрира възкресението на всички вярващи и Нему верни. И в края “силата на Неговото възкресение” (Фил. 3:10) ни мотивира да живеем, да обичаме, да служим на своя възкръснал Господ!

ДРУГИ ПРОРОЧЕСТВА ЗА ХРИСТОС

Отказът на Христос да отговори на Пилат

Пророчество: „Той беше угнетяван, но смири Себе Си, и не отвори устата Си; както агне водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си“ (Исая 53:7).

Изпълнение: „Тогава Пилат Му казва: Не чуваш ли за колко неща свидетелствуват против Тебе? Но Той не му отговори нито на едно нещо; тъй щото управителят се чудеше много“ (Матей 27:13-14).

Жребия за Христовата греха

Пророчество: „Разделиха си грехите ми, и за облеклото ми хвърлиха жребие“ (Псалом 22:18).

Изпълнение: „И когато Го разгнаха, разделиха си грехите Му, като хвърлиха жребие“ (Матей 27:35).

Предложиха Му да пие оцет

Пророчество: „И дадоха ми жлъчка за ядене, и в жаждата ми ме напоиха с оцет“ (Псалом 69:21).

Изпълнение: „дадоха Му да пие вино размесено с жлъчка; но Той като вкуси, не прие да пие“ (Матей 27:34).

Екзекутиран като престъпник

Пророчество: „И определиха гроба Му между злодеите, но по смъртта Му при богатия; защото не беше извършил неправда, нито имаше измама в устата Му“ (Исая 53:9).

Изпълнение: „тогава бидоха разпнати с Него двама разбойници, един отдясно, и един отляво“ (Матей 27:38).

Погребан с богатите

Пророчество: „И определиха гроба Му между злодеите, но по смъртта Му при богатия; защото не беше извършил неправда, нито имаше измама в устата Му“ (Исая 53:9).

Изпълнение: „И когато се свечери, дойде един богатият от Ариматей, на име Иосиф, който също беше се учил при Исуса. Той дойде при Пилата и поиска Исусовото тяло. Тогава Пилат заповяда да му се даде. Иосиф, като взе тялото, обви го с чиста плащаница, и го положи в своя нов гроб, който бе изсякъл в скалата; и като привали голям камък на гробната врата, отиде си“ (Матей 27:57-60).

Възкръснал от мъртвите

Пророчество: „Защото няма да оставиш душата ми в преизподнята; нито ще допуснеш угодника Си да види изтление“ (Псалом 16:10).

Изпълнение: „А ангелът проговори, като каза на жените: Вие не се бойте, защото зная, че търсите разпнатия Исус. Няма Го тук; защото възкръсна, както и рече: дойдете и вижте мястото, гдето е лежал Господ. Идете скоро да кажете на учениците Му, че е възкръснал от мъртвите; и, ето, Той отива преди вас в Галилея; там ще Го видите; ето казах ви“ (Матей 28:5-7).

КАКВО ОЗНАЧАВА

„В същото време учениците дойдоха при Исуса и казаха: Кой е по-голям в небесното царство?“ (Матей 18:1).

С други думи: какви качества би желал Бог да види в своя народ?

Хубав въпрос. Исус го повдигна, за да изясни един важен пункт: „Истина ви казвам; ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство“ (Матей 18:3).

Учениците бяха учудени, дори объркани. Може би те си мислеха за човек като Илия, който ще извика огън от небето, за да изгори някои от враговете, или за ревностния Финеев, който унищожи ония, които правеха компромиси с Мойсеевия закон: „А Финеев, син на Елеазара син на свещеника Аарона, като видя стана изсред обществото, взе копие в ръката си, и влезе подир израилтянина в спалнята та прободя и двамата - израилтянина и жената в корема ѝ. Така язвата престана от израилтяните“ (Числа 25:7-8).

Идеите им за величие се базираха върху фалшиви стойности. Бог им показа, че би желал да види качества, които се срещат у децата. „Ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство“.

Едно от качествата, от които се нуждаем е

СМИРЕНИЕ

„И тъй, който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство. И който приеме едно такова детенце в Мое име, Мене приема“ (Матей 18:4).

Според Бога смиреният човек е добър пример. Смирението е качество на Бога, и за да ни спаси Той е готов да се откаже от Своите привилегии.

Исус дойде в плът, но това не е аномалия в естеството на Бога, а откровение на Вечният, съществуващ Бог.

Бог желае да станем КАТО ИСУСА ХРИСТА, да сме готови да се откажем от привилегиите и да служим на другите.

Някои чада са смирени, други не. Исус взе в ръцете си едно дете, за да ни обясни, че трябва да станем като децата и най-вече в отношенията си спрямо Бога. Като възрастни хора, ние трябва

да посрещаме по-младите учтиво и с респект. Това касае и отношението ни към по-младите във вярата. Смирението ни не е само спрямо отношението ни към Бога, но и към другите хора.

Авва Отче!

Исус знаеше, че притежава невероятна връзка с Бога. Само Той можеше да изяви Бог: „Всичко Ми е предадено от Отца Ми; и, освен Отца, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и оня, комуто Синът би благоволил да Го открие“ (Матей 11:27).

Исус се обръщаше към Бога с армейското Авва, което значи „Отче“. В молитва Исус просеше от Отца и Му благодареше за даровете.

Исус ни учеше да не се притесняваме и да търсим връзка с Царя на Царете.

Исус ни учи да се обръщаме към Бога с думите: „Отче!“ Можем да бъдем уверени, че Той ни слуша: „Защото не сте приели дух на робство, та да бъдете пак на страх, но приели сте дух на осинование, чрез който и викаме: Авва Отче!“ (Римл. 8:15).

НОВОРОЖДЕНИЕ

Изкупени - означава, че сме Божие притежание. Изкупени сме от позора на греха с невероятна цена - чрез смъртта на Исуса.

Понятието „опрощение“ подчертава факта, че някога бяхме врагове на Бога, а сега чрез Исуса

Христа сме приятели.

Неговата смърт ни позволи опрощаването на греховете и изтриването им.

Да бъдеш новороден означава - радикална промяна на нашето човешко съществуване. Тази промяна се проявява през целият ни живот. Ние сме ново създание живеещо в ново време.

Ние сме осиновени, което означава, че решението на Бога и с помощта на Святия Дух ние сме Божии чада и имаме пълни права за наследство и идентичност. Някога бяхме чужди, но чрез спасителното дело на Исуса Христа сме близки.

ДА СТАНЕМ КАТО ДЕЦАТА

Бог е Творец, Снабдител на нуждите и Цар! Това, което е от особена важност за нас е факта, че е наш Отец. И тук става дума за нещо много лично. Тук се докосваме до културата на хората от първото столетие. Те са били известни чрез бащите си. Мястото в обществото се определяло от бащите им.

Определяща роля в днешното общество се заема от майката. Мнозина имат по-добро отношение спрямо майка си, отколкото към баща си. Ако Библията беше написана понастоящем във всички притчи щеше да бъде вписан образа на майката.

Бог Отец е по-добър от най-добрия баща на земята.

КАК БОЖИИТЕ ЧАДА ВИЖДАМЕ БОГ-ОТЕЦ?

Любовта на Бога към нас е голяма. Той ни е сътворил по свой образ и подобие и желае да ни види свършени

Едва, когато станем родители, можем да преценим жертвата на нашите родители и всичко, което са сторили за нас

Ние уповаваме на Бога и зависим от Него.

Всекидневно ние чувстваме Неговата закрила.

Като чада на Бога имаме гаранцията за Царството Божие. Като Негови наследници ще живеем в град от злато.

Имаме увереност и смелост.

Изпитанията могат да бъдат заменени с оптимизъм. Бог допуска изпитанията, за да станем подобри: "И сте забравили увещанието, което ви съветва като синове: - „Сине мой, не презирай наказанието на Господа, нито да отслабваш, когато те избличава Той; защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема“, ако търпите наказание, Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е тоя син, когото баща му не наказва? Но ако сте без наказание, на което всички са били определени да участват, тогава сте незаконно родени, а не синове. Ос-

вен това, имали сме бащи по плът, които са ни наказвали, и сме ги почитали; не щем ли повече да се покоряваме на Отца на духовете ни и да живеем? Защото те за малко време са ни наказвали, според както им е било угодно, а Той - за наша полза, за да съучаствуваме в Неговата светост. Някое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко; но после принася правда като мирен плод за тия, които са се обучавали чрез него“ (Евр. 12:5-11).

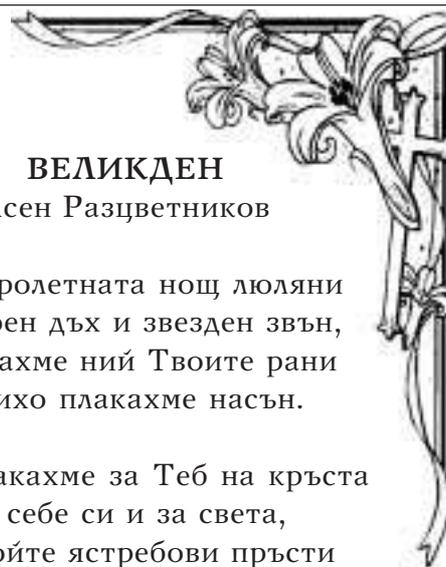
Изброените до тук са невероятни предимства. Няма нищо по-добро в цялата вселена от факта да бъдеш Божие чадо. Това е най-голямото благословение на Божието царство -

АКО СТАНЕМ

КАТО ДЕЦАТА!

Йозеф Ткач

ВЕЛИКДЕН

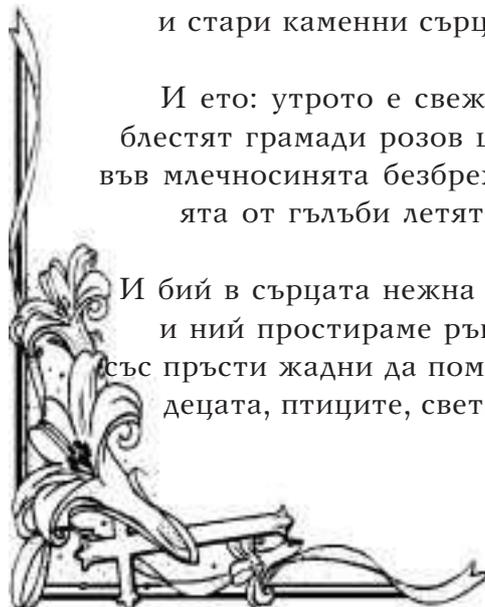
Асен Разцветников

Във пролетната нощ люляни
от зноен дъх и звезден звън,
сънувахме ний Твоите рани
и тихо плакахме насън.

Ний плакахме за Теб на кръста
за себе си и за света,
за своите ястребови пръсти
и стари каменни сърца.

И ето: утрото е свежо,
блестят грамади розов цвят,
във млечносията безбрежност
ята от гълъби летят.

И бий в сърцата нежна сила
и ний простираме ръка
със пръсти жадни да помилват
децата, птиците, света.

МОЛИТВЕН ДОМ ИЛИ РАЗБОЙНИЧЕСКИ ВЕРТЕП?

Когато Исус влезе в храма на Ерусалим, обзе Го гняв и изгони обменителите на пари, търговците и купувачите. Този народ все още не можеше да проумее, че Бог не желае принос на жертви от животни и признания с устни.

Крайно време беше Израел да се научи, че може да живее без храма, без жертвите и без буквалното изпълнение на заповедите.

Исус гоиде точно за това.

Бог- Отец изпрати Христос, за да обясни, че привидната набожност не оправдава човека. Месия, Когото евреите чакаха, нямаше да вземе държавната власт в Израел.

Крепост на фалшива набожност

Евреите имаха три години и половина, за да реагират на проповедта на планината, а след това четиридесет години до разрушаването на храма от римляните.

Храмът на евреите беше превърнат в крепост на фалшивата набожност. Всичко това ядоса Исуса, защото храмът беше ДОМЪТ НА ОТЦА. Затова Той се зае да го очисти.

Фалшивата набожност е „украса“ за окоето. Тя докарва гнева на Бога.

Въпросът е дали и ние сме създали подобни структури на фалшива набожност?

“Писано е: „И домът Ми ще

бъде молитвен дом“: а вие го направихте „разбойнически вертеп““ (Лука 19:46).

Християните знаят от Словото, че ние сме храм, в който живее Святият Дух! Но не създаваме ли и ние от този храм разбойнически вертеп? Какви са опитите ни за оправдание? Кое в нас докарва гнева на Исус?

Не използваме ли времето за нашия духовен растеж за други цели?

Как действваме - според Божието или според човешката воля?

Не искаме ли твърде много по отношение на човешките ни нужди?

Търсим ли пост в службата, истински партньор, нова кола, искаме време за хобито си?

Нека всеки се запита!

Кога едно богослужение е истинско?

Юдеите отгавна бяха пропуснали времето да се запознаят с живия Бог. Те бяха далечно от духовното разбиране за Бога и не е чудно, че в храма бяха наредили сергиите на търговците и на обменителите на пари. В събота не се осмеляваха да се отдалечат от дома си на повече от 2000 стъпки, но независимо от това отиваха в храма.

Те не разбираха нито Исаия 56:7: “И тях ще доведа в светия Си хълм, и ще ги зарадвам в Моя молитвен дом; всеизгарянията им и жертвите им ще Ми бъдат благодородни на олтара Ми, защото домът Ми ще се нарече Молитвен дом на всичките племена“, нито Еремия 7:11: “Тоя дом, който се нарича с Моето име, вертеп ли за разбойници стана във вашите очи?”

Или казано по друг начин бащите им също не слушаха пророците, тогава защо е необходимо Божиите чада да ги слушат?

Евреите са си казвали: щом трябва да принасяме жертви, тогава са ни необходими и животни и не е ли по-разумно да ги продаваме на място?

А тъй като евреите живеят сред различни народи, те носят със себе си и различни пари. В храма е било възможно смяна на парите. Тези дейности се осъществявали в предната част

на двора.

Често и аргументите на християните са подобни: Всичко, което вършим трябва да бъде в унисон с Божията воля. Но какви са аргументите на християните? Как трябва да изглежда Божията служба, за да бъде тя истинска?

Исус не дойде само да прекрати пренасянето на животни в жертва, да покрие греховете ни, но и да изяви величието Си! Неговата кръв трябваше да се пролее последна! Неговата кръв се проля заради греховете ни!

Как ли е изглеждал храма тогава?

“Защо Ми е множеството на жертвите ви? Казва Господ; сит съм от всеизгаряне на овни и от тлъстина на угоени; и не Ми е угодна кръв от юнци, или от агнета, или от едри козли“ (Исаия 1:11).

Но как да угодим на Бога?

“Тогава благоволенieto Ти ще бъде в жертви на правда, в при-

носи и всеизгаряния; тогава ще принасят юнци на олтара Ти“ (Псалом 51:19).

Исус познаваше всички, които влизаха и излизаха от храма.

Каква полза от жертвите, когато няма съответствие между гуми и дела. Когато Исус не вижда смирение в сърцата ни или онова, което Той очаква от нас.

Той взема бича и изгонва всички от храма Си. „И домът Ми ще бъде молитвен дом...“

Един ден, когато застанем пред Исуса няма да бъдем попитани, колко великолепна и огромна е била църквата, която сме посещавали; ще бъдем попитани каква е била нашата вътрешна нагласа и какво сме направили?

Но и сега, в тази секунда ние стоим пред Христос.

Домът ми да се нарече молитвен дом.

Какво означава това?

Нашето тяло е храм на живия Бог. Този дом се изгражда пос-

тоянно. Не бива да оставяме молитвеното си общение с Бога. Духът в нас се нуждае от постоянна връзка.

Тялото Христово

Ние принадлежим към тялото на Христос. Молитвата изисква правилната нагласа на сърцето. Но кое е Неговото тяло?

Три дни след полагането Му в гроба, Той възкръсна. Ние сме избрана нация имаща директен достъп до Бога - ние сме тялото Христово. Ние имаме право да влезем в Светая Светих, защото чрез Христовата жертва сме примирени с Бога.

Но този нов Божи храм се изгражда постоянно и трябва да се усъвършенства, да добие небесно величие. Ние сме длъжни да се грижим за очистването му, ние трябва да премахнем нещата, които не принадлежат към живота на Христос.

И ако ние не сторим това, тогава Христос ще го направи!

Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?
Защо стоиш далеч и не ми помагаш,
Нито внимаваш на думите на охкането ми?
Боже мой, викам денем, но не отговаряш,
и нощем, но нямам отдиш.
Но Ти си Светият,
Който си възцарен между Израилевите хваления.
На Тебе уповавах бащите ни
уповавах, и Ти ги избави,
към Тебе извиках, и бяха избавени;
На Тебе уповавах, и не се посрамахих.
А аз съм червей, а не човек,
укоряван от човеците, и презиран от людето.
Всички, които ме гледат, ругаят ме,
Отварят устните си, кимват с глава и казват:
Той упова на Господа: нека го избави;
нека го избави понеже има благоволение в него.
Но Ти си, Който си ме извадил из утробата;
Ти си ме научил да уповавам като бях на майчините си гърди,
На Тебе бях оставен от рождението си;
от утробата на майка ми Ти си мой Бог.

Да се не отдалечиш от мене;
защото скръбта е близо,
понеже няма помощник.
Много юнци ме обиколиха;
Силни васански бикове ме окръжиха.
Отвориха срещу мене устата си,
като лъв, който граби и реве.
Разлях се като вода,
и разглобиха се всичките ми кости;
сърцето ми стана като восък,
разтопява се сред вътрешностите ми.
Силата ми изсъхна като черепка,
И езикът ми прилепна за челюстите ми;
И Ти си ме свел в пръстта на смъртта.
Защото кучета ме обиколиха;
тълпа от злодеици ме окръжи;
прободоха ръцете ми и нозете ми.
Мога да преброя всичките си кости,
хората се взират в мене и ме гледат.
Разделиха си дрехите ми,
и за облеклото ми хвърлиха жребие.
но Ти, Господи, да се не отдалечиш;
Ти, сило моя, побързай да ми помогнеш.

ЗАЩО СЕ СТРАХУВАТЕ?

Мисля си за учениците на Исус Христос в лодката сред бурята. Размишлявам за техния вик: „Спаси ни, Господи, загиваме!“ Страхуваха се. Днес ние страхуваме ли се?

Не е ли безпокойството за бъдещето знак за зрелост? Говоря за малките и големите безпокойства по отношение на собствената ни личност, по отношение на здравето ни, семейството, службата... Това са естествени грижи.

Мисля за грижите, които засягат всички нас: за развитието на обществото, за войните, бедността, бедствията, глада, за моята църква...

Какво или би отговорил Исус на нашия вик днес?

Би ли казал: Коя е безразсъдната личност, която не се страхува във време като това? Или би дал същия отговор, както на връхлетените от бурята Свои ученици: „Защо се страхувате, малOVERCI?“ (Мат. 8:23-27).

Исус би отговорил на нашата болка със следния изключително смислен въпрос: „*Защо се страхувате, малOVERCI?*“

МОЛИТВАТА МОЖЕ ДА УМИРОТВОРИ БЕЗПОКОЙСТВОТО НИ:

Божие слово непрекъснато ни напомня за това. Библията казва 366 пъти: Не бой се! По веднъж за всеки ден! Важно е Божието обещание подновявано всеки ден: Не бой се!

„Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещо, с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с бла-

годарение“ (Фил. 4:6).

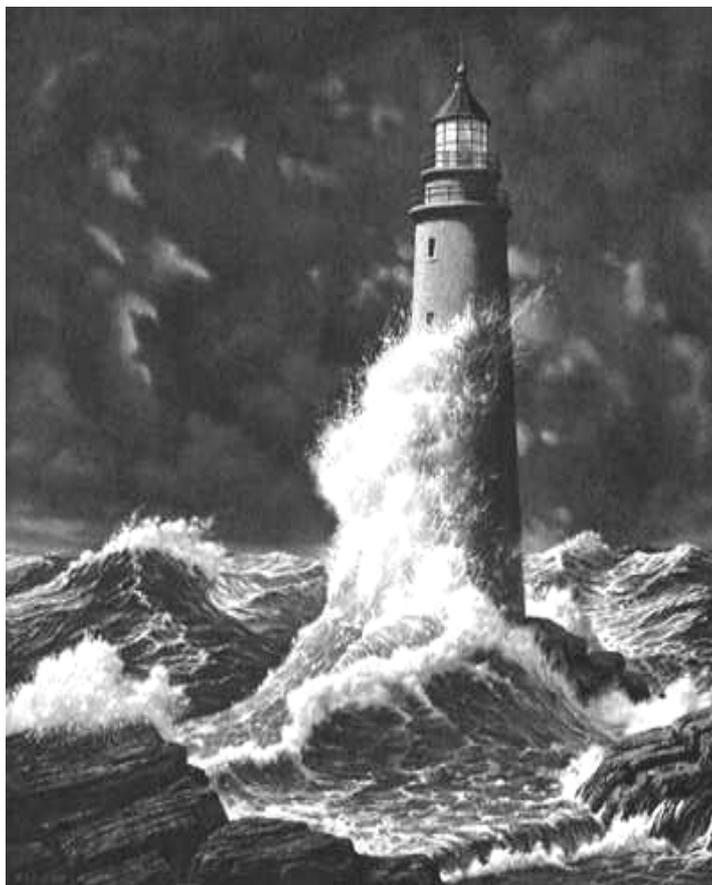
Поканата да живеем без страх не е живот в равнодушие и безгрижие. Не е синоним на бездействие или безотговорност. Напротив, тя означава овладяване на цялата ни енергия и сили, за да превърнем безпокойствата си в надежда и сигурност.

Молитвата е най-мощната сила, която можем да развием в живота си. Единствено тя е в състояние да излекува болките и да отключи изворите на истинския живот - животът, който произтича от Господ Исус Христос.

„И всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас“ (1. Петрово 5:7).

Чрез молитва Бог ни приканва да живеем с Него.

МОЛИТВАТА ПРОМЕНЯ ЖИВОТА:

Истинската молитва не е бягство, ни най-малко. Тя е отношението, което ни прави да съзнаваме своя дълг и ни подтиква към действие.

Молитвата не замества моето действие, но тя самата е незаменимо действие.

Молитвата ни кара да съзнаваме християнската си отговорност. Дава ни възможност да анализираме събитията, които стават около нас и да откриваме в тях изпълнението на пророчествата.

Преоткриваме силата, която ни кара да вдигнем глави, понеже знаем, че из-

куплението ни приближава

„И ето, имаше в Ерусалим един човек на име Симеон; и тоя човек бе праведен и благочестив, и чакаше утехата на Израиля; и Светият Дух беше в него. Нему бе открито от Светия Дух, че няма да види смърт докле не види Христа Господен. И по внушението на Духа той дойде в храма; и когато родителите внесоха детенцето Исус за да сторят за Него по обичая на закона“ (Лука 21:25-27).

Тя е мощен стимул да свидетелстваме за Този, Който е наша сила и надежда.

Молитвата ще ни даде онова духовно величие, което ни прави способни да прощаваме и да отваряме сърцата си за другите, превръщайки църквата в място за живот, изпълващо сърцето с вдъхновение. Когато се моля искрено за ближния си, аз преставам да му се гневя. Чрез Божията благодат това отношение ще до-

принася за нашето преобразяване и за преобразяването на тези около нас.

ЦЪРКВАТА КАТО МОЛИТВЕН ЦЕНТЪР:

Когато отворя Деяния на апостолите 2:42, откривам, че молитвата е била един от четирите стандарти на живот при първата църква.

Господи, научи ни да се молим: „Господи, научи ни да се молим както и Иоан е научил своите ученици“ (Лука 11:1).

Нека се научим да намираме в молитва отговора на своите болки, силата, която може да преобрази живота ни, всички способности, необходими за нашата пълноценност в обществото и за мисията ни като Божии чада, а също и своята неповторима личност, сътворена от един безкраен Бог.

НАЙ-СКЪПИЯТ ДАР - ЖИВОТЪТ

Най-висшето щастие за мислещия човек е да изследва онава, което подлежи на изследване, а пред неизследимото да благоговее и да се прекланя смиренно.

Животът е най-великото чудо. Той е **дар от Бога** - единствения притежател на оригиналния живот. Господ Исус Христос поставя един въпрос: Какво ще ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби живота си?

Какво ще даде човек в замяна на живота си?

„Понеже какво ще се ползва човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби? или какво ще даде човек в замяна на живота си?“ (Матей 16:26).

Животът е безценен, той **превъзхожда всички ценности**. Богатствата на целият свят

са нищо в сравнение с него.

В своята дълга история на борби и кръвопролития човечеството показва, че не го цени. Водени от диктатори и пълководци, хиляди мъже в цветуща възраст са излизали на бойните полета, за да не се върнат никога вече у дома - и най-често в името на някоя безумна кауза.

Много делови хора надарени с организаторски качества са заети с планове и работа без да знаят защо е този луд бяг.

Исус Христос разказва една притча: „И каза им притча, както рече: Нивите на един богат таш родиха много плод. И той размишляваше в себе си, думайки: Какво да правя? защото нямам где да събера плодовете си. И рече: Ето какво ще направя:

ще съборя житниците си и ще построя по-големи, и там ще събера всичките си жита и богатата си. И ще река на гушата си: Душо, имаш много блага натрупани за много години; успокой се, яж, пий, весели се. А Бог му рече: Глупецо! тая нощ ще ти изискат гушата; а това което си приготвил, чие ще бъде?“ (Лука 12:16-20).

А колко други увлечени в гребните си грижи и в гребните си радости, не подвиват крак доволни от малкото, с което живеят.

И това е обезценяване на живота.

Исус каза на една такава жена: „Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща, но едно е потребно; и Мария избра добрата част, която

няма да ѝ се отнеме“ (Лука 10:42).

Ако липсва това „едно“, живота губи цената си.

Трети превръщат ежедневното си в безкраен празник - ядене, пиене, удоволствия...

Това също е обезличаване на живота. Чак, когато се изправят пред тежки кризи разбират, че са го пропилили за нищо.

Скоро целият християнски свят ще възпомене страданието, разпятието, кръстната смърт и възкресението на Господа Исуса Христа.

Да разгледаме тези събития от гледна точка на ценностите на живота. Каква е крайната цел на всичко изтърпяно от Исус?

Сам Той отговаря: „Аз гождох за да имат живот, и да го имат изобилно“ (Йоан 10:10).

Исус в Гетсимания се молеше: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отминне тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“ (Матей 26:39).

Това е Господ Исус Христос. Каква е тази горчива чаша, за която се моли, ако е възможно да Го отминне?

Йоан Кръстител заявява пред народа: „Ето Агнеца Божи, Който носи греховете на света“.

Исус идва, за да понесе вината на човечеството, Бог я възлага върху Него. Дарът на Божествената правда се стоварва не върху нас - виновните, но върху Него - невинния. Ето гор-

чивата чаша. Исус се бои дали ще може да понесе този удар. Борбата е тежка. Кървава пот избива по челото Му. Каква битка със Себе Си!

Изрича: „Не моята воля, но да бъде Твоята воля...“ и отива на Голгота.

В Евангелието на Матей че-

тем: „А от шестия час тъмнина покриваше цялата земя до деветия час...“

Небесната правда осъди Бого-човека на смърт за греховете на света. Какво е преживял през тези три часа, не знаем.

Само вопълът: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил...“, загатва за ужаса.

Исус не остана в гроба. Той

възкръсна!

Направи всичко, за да ни върне най-скъпото - живота.

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

Каква перспектива, какво бъдеще? Кога ще бъде това?

„Защото, както в Адама всички умират, така и в Христа всички ще оживеят. Но всеки на своя ред; Христос първият плод, после, при пришествието на Христа, тия, които са Негови“ (1 Кор. 15:22-23).

На земята иде славен ден. Починалите в Христа ще възкръснат. Какъв триумфален финал на Исусовото дело започнало на кръста. „Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина“ (Откр. 21:4).

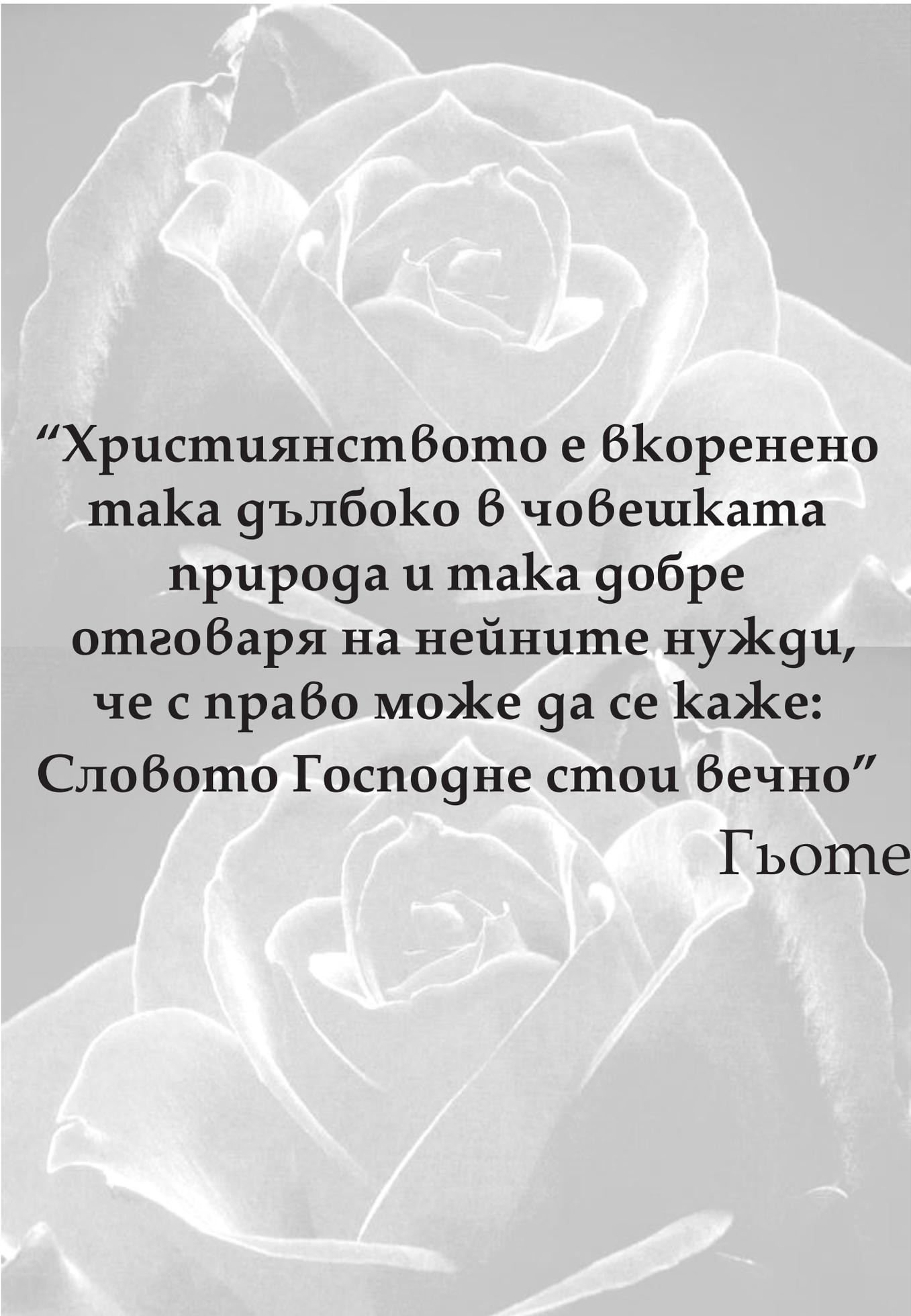
Мислейки за Христовата смърт изпитваме болка от радост.

Болка, защото и ние сме прибавени към страданията Му.

Радост - защото ни е изкупил и отворил път към живота.

Преклоняйки се пред величавата Жертва на кръста, ние се прекланяме пред ценността на живота. Нека оценим този най-скъп дар - **ВЕЧНИЯТ ЖИВОТ.**

**“Християнството е вкоренено
така дълбоко в човешката
природа и така добре
отговаря на нейните нужди,
че с право може да се каже:
Словото Господне стои вечно”**

Гьоте